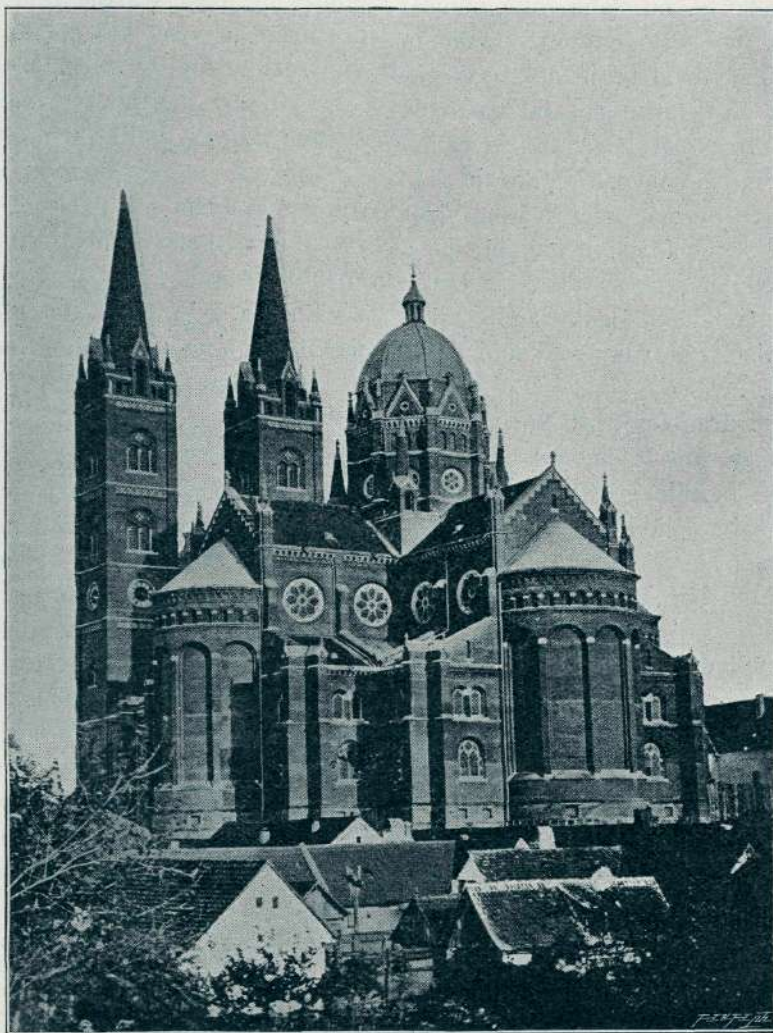

sicer kesal, posebno če se je pripetilo, da mu je bila glava težka. Po takih večerih ni mu šlo delo nič prav od rok; navadno se je potem čvrsto odločil, da se ne bode več tako dolgo zadržal. Te obljube se je res nekolikokrat držal, pa je zopet kaj posebnega prišlo, in stvar se je ponovila.

Reziki bilo je iz prva drago, da je šel Črmelj malo med ljudi; razumela je, da ne more on vedno pri nji čepeti; razumela je, da zaradi obilnega opravila potrebuje malo razvedrila. Ko je pa bilo to bolj pogostoma in ko je Črmelj dlje časa v društvu ostajal, bilo ji je hudo, vendar rekla mu ni nič.

Strossmayerjeva katedrala v Djakovu.

Bala se je, da ga ne bi s tem razjezila in da bi on potem nalašč še več ne izostajal. Le včasih, ko je odhajal, rekla mu je prijazno:

„Kaj ne, Jože, danes pa prideš kmalo domov? — Pusto mi je brez tebe!“

On jo je včasih poslušal, včasih pa tudi ne.

„Dom in svet“ 1898, štev. 5.

„Pa varuj se, da se ne prehladiš, ali pa da ne oboliš“, pristavila je tudi.

„Ej, nič se ne boj za mene! Jaz se že znam varovati“, odgovoril ji je Črmelj.

Tako je bilo zopet nekoliko časa. Črmelj je hotel povečati in razširiti svojo trgovino, pa je začel razne kupčije, katere so